

Arrest

nr. 219 066 van 27 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 GANSHOREN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 25 maart 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 19 maart 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE LANGE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: H.

voornaam: A.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: //

en die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS: A. H. (...) Eritrea; H. Al. (...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Leuven op 19/03/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 19/03/2019 door de politiezone van Leuven en verklaart in België te zijn omdat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van problemen met zijn vrouw. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene kan geen enkel bewijs voorleggen om zijn verklaringen concreet te maken. Een schending van artikels 3 en 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 6 maanden in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten : A. H. (...) Eritrea; H. A. (...); H. A. (...)

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Leuven op 19/03/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 6 maanden in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten : A. H. (...) Eritrea; H. A. (...); H. Al. (...).

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd gehoord op 19/03/2019 door de politiezone Leuven en verklaart verklaart in België te zijn omdat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van problemen met zijn vrouw. Betrokkene kan geen enkel bewijs voorleggen om zijn verklaringen concreet te maken. Een schending van artikels 3 en 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden.

De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.

Betrokkene werd gehoord op 19/03/2019 door de politiezone Leuven en verklaart geen medische problemen te hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 6 maanden in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten : A. H. (...) Eritrea; H. A.; (...); H. A. (...).

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken teneinde de grens te bepalen.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, A. V., attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van Leuven, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127bis, de betrokkene, H., A., op te sluiten in de lokalen van het centrum te 127bis”.

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend binnen de wettelijke beroepstermijn voorzien in artikel 38/92, § 4, 2de lid juncto artikel 39/57, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

4.2.2. Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering vermoed.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid echter in haar nota met opmerkingen. Zij voert aan dat de verzoeker niet op basis van de bestreden beslissing gedwongen zal worden teruggeleid naar haar land van herkomst en dat een nieuwe aanvechtbare beslissing moet worden genomen, waarin de grens zal worden vastgesteld naar waar de verzoeker moet worden teruggeleid.

De Raad wijst erop dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek en gepaard gaat met een beslissing tot terugleiding naar de grens van het Schengengrondgebied. Het is tegenstrijdig om enerzijds een beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen en anderzijds te stellen dat de grens later nog zal worden bepaald. Bijgevolg kan niet ernstig worden betwist dat de gemachtigde, ondanks de in de bestreden beslissing en in de nota met opmerkingen geuite intentie, op zich geen andere en nieuwe beslissing nodig heeft om de verzoeker op grond van de thans bestreden beslissing "zonder verwijf" te verwijderen naar Eritrea (zijnde de verklaarde doch ongestaafde nationaliteit zoals vermeld in de aanhef van de bestreden beslissing). De verwerende partij kan niet voorhouden dat de bestreden beslissing niet uitvoerbaar zou zijn.

Het hypothetische betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen en de hypothetische motivering van de gemachtigde in de bestreden beslissing dat de grens waarnaar de verzoeker zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, volstaan niet om het voormelde wettelijk vermoeden te weerleggen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert de verzoeker onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM (procedureel luik). Verzoeker wijst erop dat geen deugdelijk en rigoureuus onderzoek werd gedaan naar een mogelijk risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van het voormelde artikel 3 in geval van terugkeer van het herkomstland voor het nemen van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt integendeel dat dit onderzoek nog moet volgen. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het materieel luik). Daarbij verwijst zij naar de precaire mensenrechtensituatie in Eritrea waarvan verwerende partij op de hoogte is of zou moeten zijn. Verzoeker zet uiteen dat hij Eritrea heeft verlaten omwille van de politieke situatie en de verplichte militaire dienst. Hierbij haalt verzoeker landeninformatie aan, zoals volgende rapporten: UK Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 – Eritrea, van 16 juli 2018; UK Home Office, Country Policy and Information Note – Eritrea: National service and illegal exit van juli 2018; Amnesty International International Report 2017/18 – Eritrea van 22 februari 2018; Human Rights Watch, World Report 2018 – Eritrea van 18 januari 2018). Tevens betoogt hij dat de Eritrese staatsburgers een exit-visa moeten verkrijgen van de Eritrese overheden maar dat hij het land illegaal heeft verlaten. Op het verlaten van Eritrea op illegale wijze staan zeer zware straffen die kunnen leiden tot detentie, onmenselijke behandeling en foltering. Verzoeker haalt hierbij landeninformatie aan uit het UK Home Office, Country Policy and Information Note – Eritrea: National service and illegal exit van juli 2018. Volgens verzoeker vormt dit alles een begin van bewijs om aan te nemen dat er gegronde redenen zijn dat er een reëel risico van foltering, onmenselijke en vernederende behandeling bestaat. Dit alles had volgens verzoeker de verwerende partij ertoe moeten aanzetten om een deugdelijke en rigoureuze controle uit te voeren van de detentieomstandigheden.

3.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM of het Hof) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Het EHRM heeft ook al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 juncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn. Zo stelt het Hof in de zaak nr. 43875/09 van 15 april 2014 *“Asalya t. Turkije”* waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de verzoeker: *“the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant’s already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory.”*. (eigen vertaling: *“het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, ligt aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende suggestie van het Ministerie aan de nationale hoven verduidelijkte waar exact de verzoeker naar zou worden verwijderd. Zulke ambiguïteit is niet accepteerbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinnig onderzoek naar de risico’s die vervat liggen in de verwijdering verhinderde, en op die wijze de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.”*)

3.3.2.3. Het wordt niet betwist dat de verwerende partij in casu op een bepaald moment in de besluitvormingsprocedure een onderzoek moet voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. De partijen zijn het echter niet eens over het moment waarop dat dient te gebeuren.

Terwijl de verzoeker van oordeel is dat het nemen van een verwijderingsbeslissing moet worden voorafgegaan door een deugdelijk onderzoek inzake artikel 3 van het EVRM, is de verwerende partij luidens de bestreden beslissing van oordeel dat dit pas kan nadat de nationaliteit van verzoekster vaststaat en de grens waarnaar hij zal worden teruggeleid, kan worden bepaald. Tegen deze zogenaamde *“beslissing tot vaststelling van de grens”* kan volgens de bestreden beslissing een schorsend beroep bij de Raad worden ingesteld.

In haar nota wijst de verwerende partij erop dat de grens waarnaar verzoeker dient te worden teruggeleid, nog moet worden onderzocht aangezien verzoeker niet over de vereiste documenten beschikt om deze grens vast te stellen. Volgens verwerende partij zal er geen repatriëring naar het land van herkomst gebeuren tot wanneer de vrees van verzoeker is onderzocht. Enkel na grondig onderzoek

van de geuite vrees, kan een terugkeer naar het land van herkomst worden overwogen, aldus verwerende partij. Zij wijst er nogmaals op dat tegen deze 'nieuw te nemen beslissing' opnieuw een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad kan worden ingesteld.

3.3.2.4. Uit de definities van artikel 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt (6°). Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst ofwel een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf (5°).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing, wijst er in de aanhef op dat deze bepaling toepassing vindt *'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag'*.

Nu een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt (RVS 28 september 2017, nr. 239.259), en gelet op de aanhef van artikel 7 van het EVRM, lijkt de verzoeker te kunnen worden bijgetreden waar hij betoogt dat reeds bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren. De stelling van verwerende partij dat het volstaat een onderzoek te doen naar artikel 3 van het EVRM slechts op het ogenblik van de tenuitvoerlegging van een beslissing, strookt niet met de duidelijke termen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij kan dan ook niet voorhouden met dit onderzoek te kunnen wachten tot in een volgende beslissing de daadwerkelijke grens is bepaald naar waar de verzoeker zal worden teruggeleid.

De Raad van State stelde dienaangaande op 29 mei 2018 duidelijk het volgende in de arresten nrs. 241.623 en 241.625:

"Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet.

De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten, [...], uit te voeren zonder dat de verzoekende partij [in casu de gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling. "

En ook:

"In de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 in zake Paposhvili t. België stelt het EHRM vast dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het

aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook met het bestreden arrest is uitspraak gedaan over de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen onderzoek was gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de concrete gegevens van de zaak. Net als in de zaak die tot het meergenoemde arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, was ook te dezen nog geen effectieve verwijdering van verweerder voorzien. Nu het EHRM ook in dat arrest naar die omstandigheden heeft verwezen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen betekenis aan gegeven die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling. ”

De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus op het eerste gezicht worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de verzoeker niet betwist dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de nodige documenten en dat een risico op onderduiken bestaat. De Raad benadrukt echter nogmaals dat artikel 7 van de vreemdelingenwet enkel geldt *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*.

Het argument in de nota dat in de bestreden beslissing expliciet wordt gemotiveerd dat verzoeker ter beschikking dient te worden gehouden ten einde de grens te bepalen, dat de verzoeker zich reeds aan het toezicht en de controle van de Dienst Vreemdelingenzaken zou onttrekken indien men zonder meer het onderzoek naar de grens van herkomst zou afwachten en dat dit de reden is waarom het niettemin reeds noodzakelijk wordt geacht om verzoeker vast te houden met het oog op verwijdering, laat niet toe anders te besluiten. Dat er een noodzaak is om verzoeker vast te houden met oog op het bepalen van een terugleidingsgrens doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de bestreden beslissing reeds een bevelscomponent bevat en dat tevens reeds een beslissing tot terugleiding werd getroffen.

Tenslotte merkt de Raad op dat verwerende partij in haar nota niet dienstig kan verwijzen naar 's Raads arrest nr. 199 329 van 8 februari 2018 daar de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak niet identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat in casu dezelfde conclusie zou mogen worden getrokken. Bovendien wordt de precedentenwerking niet aanvaard in het Belgische recht.

3.3.2.5. Vermits in de bestreden bijlage 13septies wordt vermeld, *“die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar dit niet kan staven: Eritrea”*, en geen ander land van bestemming wordt genoemd, moet het risico op schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Eritrea worden onderzocht. De Raad herhaalt in dit verband dat de thans bestreden beslissing op grond van de rechtsgrond en de motieven ervan, een titel verschaft om tot gedwongen uitvoering over te gaan. Aangezien de bestreden beslissing een uitvoerbare beslissing is, lijkt de Dienst Vreemdelingenzaken de verzoeker dan ook op grond van deze beslissing naar Eritrea te kunnen verwijderen.

In casu blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met wat verzoeker tijdens zijn gehoor op 19 maart 2019 heeft geantwoord op de vraag waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, met name *“problems with my wife”*. De verwerende partij motiveert hierover in de bestreden beslissing als volgt: *“Hij verklaart niet te terug te kern naar zijn land van herkomst, omwille van problemen met zijn vrouw. (...) Betrokkene kan geen enkel bewijs voorleggen om zijn verklaringen concreet te maken. Een schending van artikels 3 en 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.”* Verder motiveert de verwerende partij nog over artikel 3 van het EVRM vanuit de optiek van de gezondheidstoestand van de verzoeker.

Evenwel wordt in de bestreden beslissing ook gesteld *“Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit*

vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.”

Hieruit blijkt dat slechts een gedeeltelijk onderzoek naar artikel 3 van het EVRM werd verricht en geeft de verwerende partij voor het overige aan het onderzoek naar andere aspecten aangaande een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM uitdrukkelijk uit te stellen. Het onderzoek is derhalve niet volledig gevoerd.

Dit klemt des te meer nu de verwerende partij niet kan voorhouden niet op de hoogte te zijn van de uiterst precare mensenrechtensituatie in Eritrea, waarvan onder meer gewag wordt gemaakt in de talrijke rapporten die in het verzoekschrift worden aangehaald, meer bepaald: UK Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 – Eritrea, van 16 juli 2018; UK Home Office, Country Policy and Information Note – Eritrea: National service and illegal exit van juli 2018; Amnesty International International Report 2017/18 – Eritrea van 22 februari 2018; Human Rights Watch, World Report 2018 – Eritrea van 18 januari 2018 office, Country.

Hierin kan worden gelezen:

“The main problems related to civil and political rights. The authorities restricted freedom of expression: Eritrea is a one-party state with no political opposition or independent media. Citizens continued to be subject to arbitrary extension of national service, a form of modern slavery. The right to freedom of religion or belief was violated. Citizens suffered arbitrary detention on religious grounds, with a lack of due process in subsequent criminal proceedings.”

“The May 2015 EASO Report on Eritrea pointed out that: ‘Human rights monitors describe the conditions in the Eritrean military as highly problematic. According to these reports, recruits and soldiers are mostly subjected to the arbitrary decisions of their superiors and learn first and foremost to be fearful and obedient. Dissent, attempted escape and disobedience are punished severely and even minor transgressions against military discipline may attract draconian punishments including beatings and torture. The absence of functioning military courts means that punishments are meted out by military superiors on an arbitrary basis. Soldiers’ living conditions are described as ‘harsh’; neither their clothes nor their living quarters are adequate for the weather conditions and they lack food and medicine.’ (...)

The HRW report 2018 stated ‘Abuse in national service is rampant and is the principal reason why thousands flee the country annually... Conscripts are subjected to 72-hour work weeks, severe arbitrary punishment, rape by commanders if female, and grossly inadequate food rations.’ (...)

The United States State Department ‘Trafficking in Persons Report 2017’, published on 27 June 2017, reported that ‘[r]eports indicate some male and female recruits at Sawa were beaten, and female recruits sexually abused and raped in previous years.’ (...)

The UN Commission of Inquiry’s second report of June 2016 stated: ‘Sexual and gender-based violence persists in Eritrea. The Commission collected evidence that some cases of rape committed by men against women in local communities had been adjudicated by courts and that the perpetrators had been sentenced to terms of imprisonment. However, rapes committed in military training centres, in the army, and in detention by military officials, trainers, as well as detention officials and guards continue to be committed with impunity. The Commission also collected evidence about recent cases of domestic servitude imposed on some young women in the national service or in the army. Similarly, evidence collected recently confirm that rape in the society, including by soldiers, continue to be committed without fear of prosecution.’ (...)

The Amnesty report 2017/2018 stated ‘Women, in particular, faced harsh treatment in the camp including sexual enslavement, torture and other sexual abuse.’

“Article 37 (Penalties) of the National Service Proclamation 82/1995 lists a range of sanctions which exist for evading national service, and is sub-divided into four sections.

- Article 37(1) states that any violation of the Proclamation is punishable by two years imprisonment or a fine, or both.*

- Article 37(2) states that avoidance of national service by deceit or selfinflicted injury is punishable by up to two years imprisonment or a fine, followed by national service. If the self-inflicted injury precludes national service, the prison term is three years.*

- Article 37(3) states that individuals who travel abroad to avoid national service and return before they are 40 years of age must undertake national service. The penalty for individuals who return after the age of 40, but are under 50, is imprisonment for five years; and they also lose the right to employment, to own a business licence, to be issued with an exit visa, and to own land.*

- Article 37(4) states that the punishment for deliberately delaying being registered for national service or avoiding national service by deceit or the use of obstructive methods is two years imprisonment or a fine, or both.¹¹⁵

The UN Commission of Inquiry explained that: 'Article 37 of National Service Proclamation provides for punishments for the non-performance of military service, without prejudice to more rigorous punishment under the 1991 Transitional Penal Code of Eritrea. Avoiding national service by mischief, deliberate infliction of bodily injury or by any other means (para 1); absconding from national service by leaving the country (para 2); and assisting to avoid national service or registration (para 3) are punishable with payment of a fine or imprisonment of up to five years. Under the Transitional Penal Code, these statutory offences can lead to imprisonment of longer periods of time, in the case of desertion in times of emergency, general mobilisation or war up to life imprisonment. Desertion from active service can be punished with the death penalty.'

"The mandatory national service continued to be extended indefinitely despite repeated calls from the international community on the government to limit conscription to 18 months. Significant numbers of conscripts remained in open-ended conscription, some for as long as 20 years. Despite a minimum legal conscription age of 18, children continued to be subjected to military training under the requirement that they undergo grade 12 of secondary school at Sawa National Service training camp, where they faced harsh living conditions, military-style discipline and weapons training. Women, in particular, faced harsh treatment in the camp including sexual enslavement, torture and other sexual abuse."

"Abuse in national service is rampant and is the principal reason why thousands flee the country annually. Service lasts over a decade although the proclamation establishing national service limits conscription to 18 months. A UN Commission of Inquiry in 2016 characterized the system as "enslavement."

Conscripts are subjected to 72-hour work weeks, severe arbitrary punishment, rape by commanders if female, and grossly inadequate food rations. Pay increased after 2014, but deductions for food limited the increase, and net pay remained inadequate to support a family."

(...)

"It is difficult for Eritreans to leave their country legally. In accordance with Article 11 of Proclamation 24/1992, a valid travel document (passport), a valid exit visa and a valid international health certificate are required in order to leave legally. In addition, individuals must also cross the border at a designated border control point. 'In order to obtain the exit visa, Eritreans must be able to prove that they have completed the national service or that they have been granted an official exemption from it. They must also provide a reason for leaving the country. For example, travelling abroad for medical treatment not available in Eritrea, overseas studies and, in some cases, attending sporting events or conferences, are permissible reasons, according to the authorities. Staff at the Eritrean Department for Immigration and Nationality, the department responsible for issuing visas, told the SEM (Swiss Secretariat for Migration) that they have also increasingly issued visas to women aged over 30 whose husbands have left the country. The US Department of State mentioned in its 2015 report on human rights practices that 'women younger than 30' are usually denied exit visas".

(...)

"In that context, the Special Rapporteur reiterates her previous findings, also reflected in the reports of the commission of inquiry, that the Eritrean authorities consider those who leave Eritrea without an exit visa to be "illegal". Those who cannot obtain exit visas are seen as draft evaders or military deserters, as well as political opponents akin to traitors. If they return, such individuals risk being detained in inhumane conditions and are most likely to be assigned or re-assigned to military training and service, which continues to amount to enslavement and forced labour.' (...)

The Dutch Country of Origin Report 2017 stated 'Prison sentences are handed out in Eritrea ... on criminal grounds (for ordinary crimes, and for attempts to leave the country illegally) (...)

'Individuals forcefully repatriated are inevitably considered as having left the country unlawfully, and are consequently regarded as serious offenders, but also as "traitors." A common pattern of treatment of returnees is their arrest upon arrival in Eritrea. They are questioned about the circumstances of their escape, whether they received help to leave the country, how the flight was funded, whether they contact with opposition groups based abroad, etc. Returnees are systematically ill-treated to the point of torture during the interrogation phase.

'After interrogation, they are detained in particularly harsh conditions, often to ensure that they will not escape again. Returnees who spoke to the Commission were held in prison between eight months to three years."

Het spreekt voor zich dat Eritrea de soevereine bevoegdheid heeft betreffende het nationale migratiebeleid. Het gegeven dat gevangenisstraffen worden opgelegd voor het illegale verlaten van het grondgebied, dient verwerende partij er echter toe te leiden een deugdelijke en rigoureuze controle uit te voeren van de detentieomstandigheden.

“The May 2015 EASO Report noted that: ‘Human rights reports describe the conditions of detention in Eritrean prisons as precarious. Given the lack of access to Eritrea, the quoted human rights reports are based on a range of sources abroad. International observers such as the ICRC have not been allowed to visit Eritrean prisons since 2009. Therefore the information cannot be verified on-site. ‘The following problems are mentioned in human rights reports:

- *Some prisons are located underground or in shipping containers, which can become extremely hot due to the climate in Eritrea.*
- *Prison cells are often overcrowded to the point that prisoners can only lie down in turns, if at all.*
- *Hygiene conditions are poor. Some prisons have only a hole in the ground or a bucket instead of a toilet. The prisoners are often not let out to exercise and medical care is limited.*
- *Food rations are small and non-nutritious, and access to drinking water is scarce.*
- *Some prisoners are mistreated or tortured or used for forced labour.*
- *Relatives are frequently unable to visit.*
- *Women are usually kept in cells separate from men but there are still reports of sexual assaults and rape, for example by guards*
- *Deaths have been reported a frequent occurrence due to the mentioned difficult circumstances.*

‘Many prisoners (in particular those imprisoned on political, religious or military grounds, including draft evaders or deserters) are kept in incommunicado detention; no criminal proceedings are initiated, no end date is set for their detention and their relatives are not informed. These prisoners are often mistreated or tortured. Prisoners are kept in incommunicado detention at Aderser and Tesseney prisons and in Track B at Asmara prison.’⁸⁸

And that: ‘Reports on torture in Eritrea are based on the same mainly abroad-based sources as the reports on prison conditions, since visits to Eritrean prisons have not been possible for international observers such as ICRC since 2009. (...)

The USSD report 2017 stated: ‘Detention conditions reportedly remained harsh, leading to serious health damage and in some instances death. ‘Physical Conditions: There were numerous official and unofficial detention centers, some located in military camps...The law requires juveniles be held separately from adults. There is a juvenile detention center in Asmara, but authorities held some juveniles, particularly teenagers, with adults, due to overcrowding in that center. When police arrested mothers, their young children sometimes were held with them. Severe overcrowding was common.

‘Data on the prevalence of death in prison and detention facilities were not available, although persons reportedly died from harsh conditions, including lack of medical care and use of excessive force...

‘Authorities held some detainees incommunicado in metal shipping containers and underground cells without toilets or beds. Use of psychological torture was common, according to inmates held in prior years. Some former prisoners reported authorities conducted interrogations and beatings within hearing distance of other prisoners to intimidate them. The government did not provide adequate basic or emergency medical care in prisons or detention centers. Food, sanitation, ventilation, and lighting were inadequate, and potable water was sometimes available only for purchase.

‘Former detainees and other sources reported harsh detention conditions in police stations and in prisons for persons held for evading national service and militia duties.’⁹⁰

The OHCHR Special Rapporteur noted in her statement of 13 March 2017: ‘The Commission found that there are reasonable grounds to believe that Eritrean officials have committed the crime of torture, against persons under their control. It concluded that the use of torture was, and remains, an integral part of the Government’s repression of the civilian population.’”

De verwerende partij betwist de pertinentie van deze rapporten niet. Evenmin houdt ze voor dat dit niet langer actueel zou zijn. De verwerende partij kan die specifieke situatie in Eritrea niet negeren en daarover geen onderzoek doen, des te meer gezien het profiel van verzoeker, met name een jonge man waarvan op het eerste gezicht kan worden aangenomen dat hij onderhevig is aan de verplichte militaire dienst in Eritrea.

In zoverre de verwerende partij in haar nota overgaat tot een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM en dit artikel niet geschonden acht, stelt de Raad vast dat dit een beoordeling betreft waarvan voor het eerst blijkt wordt gegeven in de nota. Daardoor maakt dit betoog een a posteriori motivering uit die niet is terug te vinden in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier zodat de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang wordt gebracht (RvS 25 januari 2010, nr.

199.865) en dit verzoeker de mogelijkheid ontnemt om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

3.3.2.6. Uit het bovenstaande is gebleken dat het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, waarin zij herhaaldelijk stelt dat de grens waarnaar de verzoeker zal worden teruggeleid, zal worden bepaald nadat het risico op schending van het voormelde artikel 3 zal zijn onderzocht, en waarin zij benadrukt dat een terugkeer naar het land van herkomst enkel na een grondig onderzoek van de geuite vrees kan worden overwogen, geen afbreuk kan doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

3.3.2.7 De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM is ernstig. Gelet op voorgaande bespreking kunnen de opmerkingen van de verwerende partij in de nota geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Bovendien blijkt hieruit ook dat de exceptie niet kan worden bijgetreden. Derhalve is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.4.2. De verwerende partij stelt aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat niet is aangetoond aangezien de schending van de middelen niet aannemelijk wordt gemaakt. Het volstaat voor de Raad te verwijzen naar hetgeen hij hierboven in dit verband heeft vastgesteld.

Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan artikel 3 van het EVRM, waarnaar de verzoeker bij de uiteenzetting van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst, is dit in casu het geval. Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding en van de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. LAMBRECHTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. LAMBRECHTS

M. MAES